

EDITORIAL

Ens cal una estratègia nova

Els qui volem que aquest país sigui més lliure no podem estar contents amb els resultats electorals d'ahir. Són dolents a tot el país i preocupants.

Hem quedat atrapats en general en la teranyina del PSOE. Enlloc com aquí funciona l'estratègia de la por i l'estratègia contra el PP. Però aquest fet no es pot analitzar a la babalà. Que els grups nacionalistes d'esquerra i eco-socialistes arribin a perdre tants vots només per l'amenaça als seus votants que pot manar el PP a Espanya no és normal.

Hi ha també una poca consistència dels votants que resulta alarmant. O un desencís molt notable amb la tasca feta els darrers anys, que pot afectar sobretot Esquerra i Iniciativa, que són al govern però que no explicaria els mals resultats d'Unitat per les Illes o del Bloc-Iniciativa-Verds.

Vistos els resultats, CiU pot sentir-se moderament satisfeta per haver demostrat que és un partit molt sòlid i que la llunyania del poder l'afecta poc. Però faria malament de no recordar que aquests resultats són entre els pitjors de la seva història.

I tots plegats, encara, ens hauríem d'interrogar sobre com és possible que havent-hi més sobiranistes que mai, els resultats en conjunt de les forces nacionals són tan minsos.

La raó, segurament, cal cercar-la en la desorientació profunda de l'electoral nacionalista. Part de les baralles fraticides que no porten enlloc i mancat d'un horitzó clar cap al qual encaminar el país.

Resoldre aquestes dues qüestions és la garantia del futur.

O tens por o no en tens: heus ací el dilema

Per quina raó CiU resisteix l'embranchida del bipartidisme i l'esquerra nacionalista s'enfonsa

L'estratègia de la por contra el PP no pot funcionar al PSOE millor de com li funciona. N'hi ha prou d'invocar el perill d'una tornada del PP al govern espanyol perquè els vots pluguin sobre els socialistes i deixin desemparats els nacionalistes d'esquerra i els grups ecosocialistes. Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya, Esquerra Unida, Unitat per les Illes i la coalició Bloc-Iniciativa-Verds van viure ahir hores amargues. Els seus resultats van quedar per sota d'allò que s'esperava i, en alguns casos, particularment en els d'Esquerra Republicana i Esquerra Unida, notablement per sota.

I, tanmateix, Convergència i Unió (o el PNB) resisteix l'embranchida. Els convergents poden fins i tot augmentar un escó, encara en dansa, i esdevenen la principal referència al conjunt de l'estat, a banda les dues grans forces espanyoles.

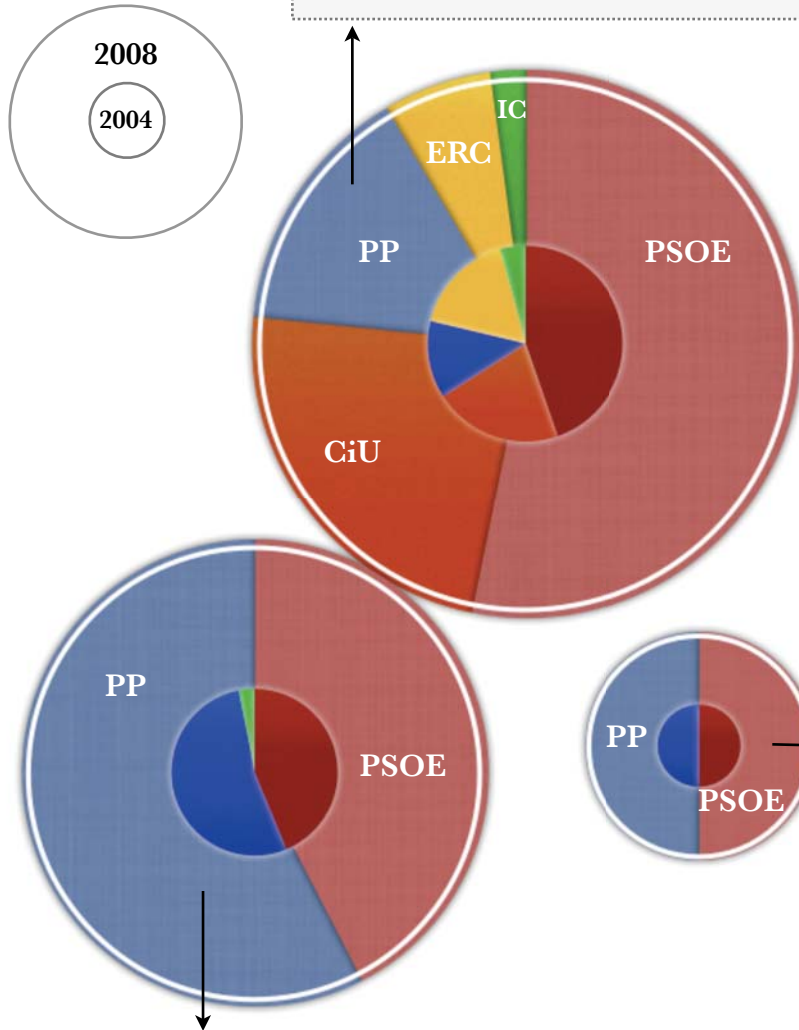
La raó d'aquest comportament diferent només pot ser una: els electors de CiU no temen que el PSOE sigui derrotat pel PP. Tenen l'experiència d'haver governat amb el PSOE i amb el PP i per ells no és un tabú psicològic que el PP aconseguixi la victòria. Això no vol dir que hi vagin a favor, ni de bon tros. Vol dir que són més immunes al xantatge emocional que amb tanta efectivitat atia el PSOE.

La feblesa al xantatge socialista i la desil·lusió respecte del govern tripartit al Principat o dels repetits fracassos electorals al País Valencià i a les Illes ha fet la resta. I el PSOE, amb el cabàs ben ple de vots.

Principat. Tot el poder al PSOE

El "català emprenyat" no s'ha vist enlloc. Ni l'estatut, ni la important crisi de les infraestructures, ni els papers de Salamanca, ni res. El PSOE no només no ha mostrat cap desgast sinó que ha augmentat el nombre de vots. Ho ha fet a costa sobretot dels seus socis del govern tripartit, particularment d'Esquerra Republicana.

El PSC ha guanyat per majoria clara en totes les circumscripcions i ha aportat al socialisme espanyol els escons que fan la diferència entre el PSOE i el PP. Dit a l'inrevés, el PP ha perdut les eleccions a Catalunya.

Tot igual a les Illes

L'empat absolut entre el PP i el PSIB-PSOE a les Illes no ha canviat en aquestes eleccions. Els resultats són calcats als de fa quatre anys i l'esforç desplegat per Unitat per les Illes ha quedat en no res. Populars i socialistes es reparteixen a parts iguals els vuit escons de les Illes Balears i sent els únics representants dels seus ciutadans.

El PP augmenta encara més l'avantatge al País Valencià

Els socialistes poden argumentar que han aturat la caiguda lliure que el PSPV mantenia en les darreres eleccions. I això és cert, però és un consol ben escàs perquè el Partit Popular augmenta encara més la seva representació i s'emporta els dos escons en joc, el que pertanyia a Esquerra Unida a València i el nou escó d'Alacant.

Mentrestant, la divisió del vot entre Esquerra Unida i la nova coalició Bloc-Iniciativa-Verds només ha comportat la pèrdua de l'escó d'Esquerra Unida, tot i que és molt probable que també hauria perdut encara que no s'hagués dividit el vot.

El PP resisteix a Espanya i el PSOE guanya sobretot pels escons de Catalunya

Malgrat les aparences, el Partit Popular ha resistit l'estrebada socialista, especialment a Espanya. El diferencial de vot que fa guanyador Zapatero prové sobretot dels vots socialistes a Catalunya.

La diferència entre el PSOE i el PP es fonamenta en 16 escons. I al Principat n'hi ha ni més ni menys que 14. Andalusia, la tradicional reserva de vot socialista, queda per darrere en el diferencial perquè el PSOE hi té 11 escons més que el PP. Val a dir, tanmateix, que per primera vegada una província andalusa, en aquest cas la d'Almeria, passa a mans populars.

A banda això, el PSOE només guanya al País Basc, amb molta claredat, a l'Aragó, a Astúries, a Extremadura i a les Canàries.

Mentrestant, el PP resisteix bé i fins i tot consolida i augmenta el vot. Hi havia molta expectació pel que podia passar a Madrid, després de la picabaralla pública entre Ruiz Gallardón i Esperanza Aguirre. I el resultat ha estat encara un augment de vot del PP que li ha pres tres diputats al PSOE, un més dels que tenia fa quatre anys. Això s'ha traduït en més de dos-cents mil vots nous per al Partit Popular a la comunitat madrilena.

A Madrid també s'ha produït l'entrada al parlament de l'única nova força política apareguda en aquestes eleccions. Es tracta d'Unidad y Progreso, el partit nacionalista espanyol que encapçala l'antiga militant socialista Rosa Díez.

El PSE-EE guanya el PNB al País Basc

Els socialistes bascos han passat per davant del Partit Nacionalista Basc en aquestes eleccions, una dada remarcable. El PSE-EE guanya a Biscaia, Guipúscoa i Àlaba i empata amb el PP a Navarra, tot i que els populars, que s'hi presenten amb la marca UPN, hi tenen uns pocs vots més.

Quant a l'esquerra abertzale, es fa difícil saber quina ha estat la seva mobilització perquè propugnava l'abstenció, però no se li pot adjudicar tota la que hi ha hagut. En tot cas, l'abstenció al País Basc és prop d'onze punts més alta que al conjunt de l'estat i deu punts més alta de la que hi va haver fa quatre anys.

A Arrasate, on ETA va matar dijous un ex-regidor del PSE, l'abstenció encara és més alta que al conjunt del País Basc, cinc punts per damunt fins a arribar al 40%. Fa quatre anys era del 26,66%.

Esquerra Republicana: l'hora de saber cap on van

Fa quatre anys Carod-Rovira podia aparèixer en públic emocionat i afirmar que s'obria una nova etapa de la vida política catalana i espanyola, amb un protagonisme fonamental del partit republicà. 638.902 electors els havien donat suport i portaven Esquerra a una posició insòlita que feia somiar als seus dirigents la xifra mítica del milió d'electors. Han passat quatre anys i el gràfic del nombre de vots republicans dibuixa aquella nit com una excepció enorme.

De fet des de les eleccions catalanes de 2003 Esquerra Republicana perd vots una vegada i una altra, amb la sola excepció d'aquelles eleccions espanyoles, marcades per l'encontre de Carod-Rovira amb ETA a Perpinyà i per la posterior expulsió del govern tripartit, a les ordres ja de Rodríguez Zapatero. A les eleccions del 9-M, de fet, ERC torna a situar-se en nombre de vots per sota del volum de votants aconseguit a les eleccions del Parlament de 1995, molt per

sota del cycle a l'alça que la va portar al govern de la Generalitat uns pocs anys després. Els resultats d'unes eleccions i unes altres no es poden comparar perquè el comportament de l'electorat és diferent, però els resultats d'ahir deixarien Esquerra al Parlament amb només 12 diputats, molt lluny de la situació actual.

Això no passa en el millor moment perquè Esquerra és a les portes d'un congrés que es presenta molt conflictiu.

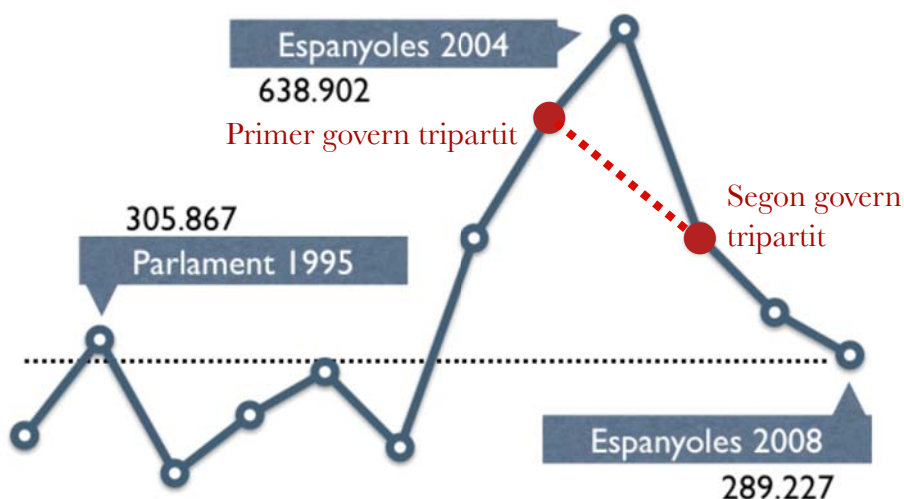
Els darrers mesos han crescut les veus dins ERC que reclamen un canvi de rumb o directament la substitució de la direcció actual. L'estratègia dels actuals dirigents es basa a suavitzar les reivindicacions sobiranes i refermar el paper de partit de govern i soci estable. I això es justifica afirmant que d'aquesta manera ERC menjarà vot al Partit Socialista a les comarques on aquests tenen una gran implantació. Però després dels

resultats d'ahir, mantenir aquesta tesi és francament difícil. Més aviat ha passat el contrari i això, i la caiguda sostinguda del vot republicà, promet emocions fortes els pròxims mesos.

Puigcercós dimiteix i Esquerra avança el congrés al juny

Joan Puigcercós ha anunciat que abandona el govern de la Generalitat, on ocupava fins ara el càrrec de conseller de Governació. Ha dit que adoptava la decisió com un acte de responsabilitat arran dels mals resultats d'ahir i per dedicar-se de ple al partit, amb la voluntat d'enfortir-lo.

A més, Josep-Lluís Carod-Rovira, que ha dit que sí que continuaria al govern com a conseller de la vicepresidència, ha anunciat que s'avançava el congrés del partit, previst per a l'octubre, al mes de juny.

L'espai ecosocialista no atura la caiguda

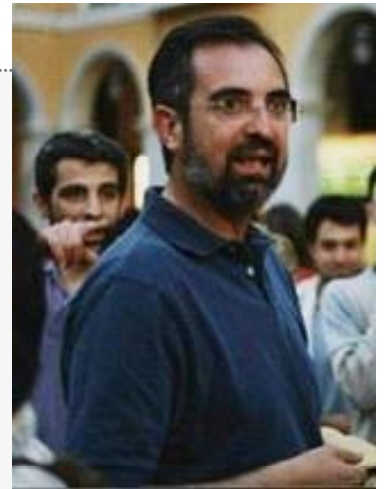
Si les eleccions de fa quatre anys ja van ser molt difícils per a Iniciativa per Catalunya-EUiA i per a Esquerra Unida a tot l'estat, el 9-M ha estat pitjor. Fa quatre anys van aguantar per poc el grup parlamentari propi, un grup on dos diputats eren d'ICV i tres d'Esquerra Unida. Ara tot ha quedat en dos simples diputats, un d'ICV per Barcelona i un altre d'Esquerra Unida a Madrid. Els mals resultats d'Esquerra Unida han portat de fet el seu coordinador general Gaspar Llamazares a presentar la dimissió.

Des d'ICV s'insisteix en la mala sort i s'afirma que ha estat per molt poques dècimes que s'ha perdut el segon diputat, i això és cert. Però també ho és que els resultats tan dolents d'Esquerra Unida al conjunt de l'estat deixen Iniciativa per Catalunya molt aïllada, sense espais de referència més enllà. Queden molt lluny aquells anys en els quals el PCE i el PSUC formaven un grup amb pes al Congrés dels Diputats o, sense anar tan lluny, aquell 1996 on Esquerra Unida va poder ser el tercer grup de la cambra amb 21 diputats. S'imposa, doncs, una reflexió.

La Unitat no suma a les Illes

Hi havia molta esperança amb la coalició Unitat per les Illes, perquè s'havia aconseguit unir totes les forces no dependents de Madrid, des d'Unió Mallorquina fins a Esquerra Republicana, passant pel PSM. A l'hora de la veritat, el nombre de vots ha estat molt insuficient i, sobretot, no s'ha sumat. Unitat per les Illes ha aconseguit només 25.576 vots, mentre que fa quatre anys només la coalició encapçalada pel PSM en sumava 40.179 i Unió Mallorquina n'aconseguia 10.454 més.

Probablement la por d'una victòria del PP i la bipolarització de la campanya són elements que expliquen una part del mal resultat. Però en això no hi ha tota l'explicació.

Ni els uns ni els altres, però EUPV dobla el Bloc-Iniciativa

Que la divisió entre EUPV i la nova coalició Bloc-Iniciativa-Verds tindrà per conseqüència la pèrdua de l'escó d'Isaura Navarro ja era una cosa esperada. Però el resultat final ha aportat dades importants. La primera és que Esquerra Unida del País Valencià, tot i el pas de la seva diputada a la nova coalició, ha obtingut més del doble de vots que la coalició Bloc-Iniciativa-Verds. No hi ha dubte, doncs, que el pas cap al Bloc d'una bona part dels quadres i militants nacionalistes que eren a Esquerra Unida i ara són a Iniciativa pel País Valencià no ha anat acompanyat d'un pas equiparable de votants.

I a això encara cal afegir que el Bloc ha perdut més de deu mil vots en quatre anys, fins i tot comptant amb l'aportació que li havia de representar Iniciativa pel País Valencià. En termes de percentatge, això representa mig punt i deixa el Bloc tot just amb l'1% dels vots. Esquerra Unida del País Valencià també ha perdut un percentatge important del seu vot (del 4,65 al 2,71), però pot argumentar que venia d'una escissió molt dolorosa i del mal espectacle ofert per Compromís a les Corts Valencianes i també que a tot l'estat Esquerra Unida ha baixat de manera important i s'ha quedat en un 3,80% del vot.

La reacció als blocs de VilaWeb

Païr, pensar, actuar

Raül Romeva i Rueda

Toca, primer, païr els resultats. No són bons. Perdre un escó de dos, tenint en compte la gran feina, la bona campanya i l'excel·lent candidatura presentada fa mal. Molt de mal. Especialment perquè el segon escó ha quedat a uns poquíssims milers de vots. Tanmateix, cal pensar per què ha passat. Personalment no crec que hi hagi tant una dimensió de vot de càstig com de vot útil. Legítim, per descomptat, però que posa de manifest un cop més la gran injustícia política i democràtica que suposa l'actual llei electoral. Finalment toca actuar. Malgrat que els resultats són, globalment, dolents, si els analitzem a fons, avaluant especialment els llocs on s'han mantingut percentatges (aguantant per tant el vot útil) o fins i tot on s'ha pujat en percentatges i vots, constatem que la línia iniciada, i extraordinàriament encarnada per en Joan Herrera, és bona. Segueixo, per tant, confiant en què hi ha espai i voluntat ciutadana en favor de bastir una esquerra verda nacional. Toca, això sí, parlar de la forma que aquesta haurà de tenir. Ningú ha dit mai que sigui fàcil. Em limito a constatar que és necessària.

9 de març: primeres valoracions

Jaume Renyer

Catalunya ha tingut, novament, un comportament electoral diferent a la resta de l'Estat: aquí ha pujat clarament el vot socialista, quan arreu s'ha estancat, i ho ha fet a costa de l'independentisme.

La primera valoració que cal fer és que els guanyadors, el PSC-PSOE, ho han aconseguit malgrat el maltracte que els catalans patim per part de la política estatal en matèria econòmica i d'infraestructures. El sobiranisme pràctic, basat en la denúncia de les condicions de dependència que afecten la vida quotidiana dels ciutadans no s'ha reflectit a les urnes. La segona valoració, referida específicament a ERC, és que les urnes han demostrat que és un error considerar el PP l'adversari principal i fer bo el PSOE. L'adversari són els partits espanyols i la mentalitat amb la que cal actuar políticament és la de conflicte democràtic entre Catalunya-Espanya, contraposant d'una banda, la dominació representada per l'ordre establert i, de l'altra, els anhels de llibertat i prosperitat.

I finalment, en tercer lloc (també referit a ERC), el mite de la governabilitat com a únic argument electoral (i estratègic), sense contingut polític pròpi (ningú ha parlat d'autodeterminació, ni del 2014), no és suficient per bastir un projecte nacional.

Crònica de la nit a l'Snooker

Saül Gordillo

Quan ja érem a l'Snooker hem sabut que CiU guanyava l'onze escó i li prenia al PP. Era aquell escó (el segon) que li ballava a ICV a Barcelona. Al final, CiU ha millorat resultats i això converteix Duran en un autèntic home. L'obtenció de l'escó nacionalista ha provocat una topada entre Vallès i Zaragoza. Al final, la cap de premsa nacionalista se n'ha ensortit. I CiU millorava el resultat del 2004. Però això és una anècdota al costat de l'eufòria socialista que aquesta nit es respirava al conegut bar barceloní on periodistes (i últimament també polítics) celebren les nits electorals. Zaragoza, Ferran, Bolaño, Poveda, Balmón, Colomer i tants d'altres han gaudit d'una nit màgica, envoltats d'una gentada periodística sota els efectes de la victòria socialista. Una autèntica festa, no exempta d'algun comentari de preocupació pel futur de les relacions PSC-PSOE i del desenllaç final del segon tripartit. Totes les mirades, de polítics socialistes i periodistes de tota mena, apunten a ERC. Quin embolic, anuncien. El futur del Govern de Catalunya depèn, en bona part, de la clatellada d'aquest 9-M. De 8 a 3, sense entendre fins a quin punt el vot útil anti-PP i el vot jove de fa quatre anys se li ha anat de les mans. I aquest era el tema del conversa dels únics representants dels republicans a la copa de l'Snooker, que eren els valents Trilla i Martín. Cap polític d'ERC entre els consumidors de cerveses a 4,25 euros i cubates a no sé quant. La representació nacionalista, encapçalada per la veterana Vallès, comptava també amb Llop i González. Nit d'alegria nacionalista, malgrat que el gran resultat de Duran dificulti els profunds debats interns a la federació. Mentrestant, entrava per telèfon la senadora Candini, sense ser ella conscient de la celebració que allà s'hi estava fent. Finalment, l'andanada sectària dels Miró i Ardèvol no li ha fet mal a la candidata de CiU.

Reus, tenim un problema

Enric Borràs

Els de l'Avellana Club tenen un problema. Per tal de no donar la cara davant de la greu dependència patida per Catalunya respecte d'Espanya i reconèixer que els darrers cinc anys, en gran part, són culpables d'agreuja-la, han volgut amagar la mà després de llançar la pedra i, de tant cridar que ve el PP, al final els votants s'ho han cregut; cagats de por —com aquells habitants d'Hamelin— s'han tancat a casa tot pensant: no hi ha res a fer!

Innocent, sí que ho sóc, què voleu. Hom creu, a més a més, en guardar les formes, però ací imperen (mai millor dit) les formes espanyoles: «aquí no dimite ni dios!». Tant d'anar a Madrid ho té això, t'encomanes. També cal comptar els milers de funcionaris amics col·locats al govern regional, les diputacions, els ajuntaments i altres menjadores. Aquests beneficiats, amb la immediata família, són la font d'un terç ben bo dels vots que ha obtingut Esquerra. Què passarà, en un lapse com l'actual de recessió econòmica, amb tots aquests fidels?

Una nit llarga i un temps complicat, però no desapareixeré políticament

Joan Puig i Cordon

Diuen que les derrotes polítiques desperten baixes passions, jo he pogut comprovar aquest mateix vespre, el nombre de visites del meu bloc han trencat records absoluts (555 visites ahir, i en aquestes tres hores 300 visites) i alguns dels comentaris són veritablement dignes del museu dels horrors.

Però mireu, ni els insults, ni les baixes passions canviaran el meu pensament, de les derrotes o dels mals resultats un també s'espavila, i reflexiona, Esquerra ha tingut un mal resultat, no ho amaguem però el País també i perd.

Dona que pensà que el PSC obtingui un resultat històric, després de tot el que ha passat, ni rodalies, ni la manca d'inversions, ni la despreocupació pel territori, la gent ha votat i ha premiat la Catalunya optimista i que el llop podia venir, un gran aposta pel País, però aquest ha estat el resultat.

ERC, ara toca començar una nova etapa d'il·lusió, coherència i credibilitat

Uriel Bertran

Els resultats electorals d'aquest 9 de març han constatat l'esgotament d'un cicle polític del catalanisme i la necessitat d'un canvi a ERC. Han certificat la defunció d'una etapa marcada pel pactisme a la baixa amb Espanya i el "peix el cove", que va tenir com a màxim exponent les retallades a l'Estatut el 2006. Avui s'obre, irremeiablement, una nova etapa per afrontar els reptes nacionals, trobar les solucions i fer els canvis per enfortir i relançar, entre totes i tots, l'independentisme.

Hem de ser honestos, l'any 2003, ERC es marcava com a objectiu per al 2007 1 milió de vots, però la realitat ha estat que n'hem perdut centenars de milers dilapidant un important capital polític. En menys de 5 anys els nostres votants han perdut la il·lusió i la confiança en el projecte actual d'Esquerra i en la majoria de casos s'han quedat a casa. Alhora, les enquestes assenyalen un augment continuat de l'independentisme, concretat en les massives manifestacions del 18 de febrer del 2006 i l'1 de desembre de 2007. Mentre l'independentisme creix, Esquerra baixa. Un fet insòlit que fa uns anys ningú no hagués pogut ni imaginar.

I ara, a treballar!

Antoni Vives

Estic content perquè CiU ha estat capaç d'aguantar l'embranchida bipolaritzadora de l'Estat. Fent campanya per ciutats i pobles de tot el país he topat amb algunes persones que em demanaven si CiU es presentava a les eleccions: "és que em pensava que tan sols s'hi presentaven en Rajoy i en Zapatero!" Això és el que ens dèien unes bones dones al mercat de Deltebre mentre Imma Joan i jo hi repartíem material electoral divendres passat... I no cal dir que, avui, en els districtes de Barcelona en els que jo em moc, que són bàsicament Nou Barris i Sant Martí, la sensació de bipolaritat era extremada.

La reflexió que cal fer és si el suport per damunt del que és necessari que s'ha donat des de sectors del catalanisme al socialisme espanyol, i de retruc al català, és compensat pels resultats. La mateixa desaparició dels candidats d'Esquerra al senat, donat que ERC hi ha anat representada per l'alcalde socialista de Badalona, ha acabat per enviar molta gent a casa, o fins i tot a can socialista. Votar per votar, molta gent acaba abandonant la marca blanca i es queda amb la marca de debò. I Esquerra ha de ser molt més que el satel·lit dels socialistes.

Pinzellades i continuem

Xavier Mir

El passat 1 de desembre (no fa pas tant) la sensació general era d'auge sobiranista. Avui, la sensació general és de victòria del nacionalisme espanyol. Les dues lectures són correctes i alhora tot és molt més complex. Arran del referèndum de l'Estatut ja es va dir que la manifestació del 18-F havia quedat en no-res i en canvi el passat 1-D es va demostrar que les dues línies coexisteixen, que evolucionen en paral·lel. La desafecció política provoca abstentisme institucional quan la institució és el parlament de l'Estat del qual volem marxar. Això fa que els escons buits els ocupin els altres partits, sobretot PP i PSOE, però puntualment també CiU, que manté escons tot i continuar perdent vots a cada contesa. Però paral·lelament, l'independentisme continua avançant.

El repartiment d'escons entre els dos partits nacionalistes espanyols varia poc en el sentit que no hi ha ni majories absolutes ni canvi de govern. Aquesta és la preferència que havia expressat des d'aquest bloc. Ens convé que governi Zapatero perquè no hi hagi esperances d'alternativa, perquè d'aquí a quatre anys l'argument torni a ser exactament el mateix: si tu no hi vas, ells tornen; és a dir, cap argument. A l'octubre, Ibarretxe farà la seva consulta. I ben aviat el conseller Puigercós presentarà la proposició de llei de consultes populars que ens ha de permetre fer la nostra. Això, evidentment, el PSC ho vendrà com una conseqüència dels resultats electorals d'Esquerra.

Unitat per les Illes i el futur del nacionalisme d'esquerra

Xavier Mir

Unitat per les Illes era un experiment prou interessant i hauria estat una fita històrica aconseguir la presència d'un diputat nacionalista a les Corts espanyoles. Malgrat la manca de mitjans econòmics, tothom coincideix a afirmar que la campanya d'Unitat s'ha caracteritzat per una bona dosi d'imaginació i pel fet d'oferir al possible elector un missatge lluny de les banalitats de PP i PSOE, del mimetisme envers Madrid, de la còpia illenca del que deien Rajoy i Zapatero. Que aquesta vegada no hagi estat possible veure complides les esperances dels milers d'illencs que confiaven amb veure's representats a Madrid no vol dir que, amb més temps i més mitjans, amb fórmules més engrescadores, amb la consolidació del projecte d'un autèntic bloc nacionalista, no sigui possible aconseguir-ho.

Vol dir que no haver obtingut el diputat ha de paralitzar el que s'ha aconseguit en el camí de la unitat nacionalista? Ben al contrari! De l'experiència de la campanya electoral, dels resultats obtinguts, s'han de treure lliçons per al futur, instruments que permetin anar consolidant la necessària unitat nacionalista i progressista.

Previsible

Toni Cucarella

Res de nou: en l'alternança, aquest torn guanya el PSOE. Era previsible. A l'altra potser guanyarà el PP. Tanto monta,

monta tanto. Pel que fa als altres: sense sang no es poden fer botifarres. Massa moderació.

Tinc son i demà toca alçar-se matí. Temps hi haurà per comentar la contundent victòria espanyolista i la baquinada dels altres. I qui vulga peixos, que s'arromangue. Bona nit.

Mesells. Catalunya vota Espanya.

Carme-Laura Gil

Les eleccions espanyoles no m'emocionen, m'hi sento lluny, estranya, estrangera. Els resultats d'ahir ni em sorprenen ni em preocupen, em preocupa el nostre futur col·lectiu.

L'espanyolització de Catalunya és un fet, no ho han dit els resultats de les eleccions, no ho ha dit Espanya, ho diem els catalans cada dia, en tot allò que veiem, llegim, escoltem, cantem o pensem. I aquí radica el problema. Espanya no ens ha seduït, puix és tan sols la geografia propera. Ens sedueix la suposada esquerra socialista. Ens hem acomodat, ens agrada jeure en un sofà davant de la pantalla com més gran millor, menjant fruits secs ecològics, veure programes espanyols (de producció catalana ens fan sentir millors) o riure'ns de nosaltres mateixos, dels nacionalistes catalans a "Polònia" i caure en la tendresa en veure un Montilla desvalgut i innocent maltractador de la llengua o somriure amb la resurrecció eqüestre del dictador que intentà anonerrar la nostra cultura i llengua. Això ens fa sentir "progressistes", d'"esquerres", catalans moderns. Discursegem d'esquerres i vivim de dretes. Som el retrat fidedigne del PSOE.

Catalunya decideix decidir menys

Antoni Veciana

Vistos els resultats de les eleccions toca l'anàlisi de rigor. Victòria incontestable socialista, han aguantat la gran ofensiva conservadora sense despenjar-se. Desfeta absoluta del PP, d'acord que puguen, però quan jugues al tot o res com han fet durant quatre anys no guanyar, perdre, és definitori. CiU aguanta el bipartidisme gràcies i malgrat Duran i Lleida. I els dos socis menors del Tripartit naufraguen, ICV finalment es queda amb un sol escó i Esquerra fracassa amargament. segueix...

L'escenari el veu tothom, una bipolarització brutal del panorama polític que esborra les forces minoritàries, amb les noves eines mediàtiques ja no caldrà una llei electoral que margini als petits, els mitjans d'uns i dels altres ja ho aconsegueixen de facto. Malgrat tot, aquets petits han resistit suficientment per a evitar una majoria absoluta. Oidà.

Especial multimèdia a la nit electoral

VilaWeb ha ofert la nit electoral un especial multimèdia amb tota la informació estadística i els vídeos amb les declaracions dels principals responsables dels diversos partits.

Aquest especial el podeu veure a <http://web.portal.cat/eleccions2008/2008/eleccions.html>

10 informatius especials de VilaWebTV

Al llarg de la campanya electoral VilaWeb TV ha emès deu informatius especials, cada dia des d'una ciutat i amb la voluntat de tractar a fons temes centrals de la campanya. Els programes s'han emès des de Girona, Hernani, Perpinyà, el Prat de Llobregat, València, Palma, Sueca, Brussel·les i Barcelona. Un informatiu més va fer referència a les eleccions a la xarxa.

Els vídeos els podeu trobar a

<http://www.vilaweb.tv/?seccio=canals&canal=52>

Els lectors comenten les eleccions

Especial eleccions 08 (X), des de Barcelona

Especial eleccions 08 (IX), des de Brussel·les

Especial eleccions 08 (VIII), des de Sueca

Especial eleccions 08 (VII), des de Palma

Especial eleccions 08 (VI), des de València

Especial eleccions 08 (V), des del Baix Llobregat

Especial eleccions 08 (IV), des de la xarxa

Lectors comentaristes per videoconferència

La nit de les eleccions diversos lectors de VilaWeb van respondre a la crida feta des de la redacció per a exercir de comentaristes de l'actualitat, a través de videoconferència. Van dialogar amb redactors del diari i un resum de les converses el podeu trobar a <http://www.vilaweb.tv/?video=5143>

VILAWEB EN PAPER

11-M

14-M

Eleccions EUA

Treva d'ETA

Nou estatut

2-N

Partal, Maresma i Associats SL

Tàpies, 2 Barcelona 08001 · Telèfon: 932 276 630

redaccio@vilaweb.cat

Editora: Assumpció Maresma

Director: Vicent Partal

Cap de redacció: Josep Casulleras

Redacció: Roger Cassany, Montse Serra, Carlota Franco, Alba Gómez, Enric Borràs, Teresa Bau, Jordi Bacardit, Bernat Ferrer, Martí Crespo, Andreu Barnils, Josep Maria Foix, Montserrat Calopa i Estel Solé.

Cap de projectes: Dolors Castillon

Maquetació i infografia: Jordi Juan Pujol i Àlex Llopart

Sistemes: Albert Salamé, Francesc Pascual i Ramon Vilar

Publicitat: Jaume Prenafeta i Alba Subirana

Cap d'estil: Jem Cabanes

Secretaria i administració: Sandra Vilalta